

BREVIARIS

De Sagunt a Perpinyà

Giacomo Casanova

PUV

BREVIARIS

IV

De Sagunt a Perpinyà

Giacomo Casanova

Traducció i introducció
de Josep Ballester i Enric Salom

PUV

Traducció: Josep Ballester i Enric Salom
© Josep Ballester i Enric Salom
© d'aquesta edició: Publicacions Universitat de València
Febrer 2005
Publicacions de la Universitat de València
Arts Gràfiques, 13 - 46010 València
Disseny de la col·lecció: Enric Solbes
Maquetació: Inmaculada Mesa

ISBN: 84-370-6108-3
Dipòsit legal: V-806-2005

Impressió: Grupo CARDUCHE

ÍNDEX

Introducció

7

De Sagunt a Perpinyà

11

Introducció

De Sagunt a Perpinyà és la traducció al català d'un fragment de l'obra autobiogràfica, *Història de la meua vida*, de l'escriptor i aventurer Giacomo Casanova de Seingalt, en concret de la que fa referència a la seua estada als Països Catalans. Aquest personatge ha estat un dels testimonis més excepcionals de la seua època i un dels autors més llegits del segle XVIII. Va viatjar durant més de cinquanta anys per tot Europa: de Londres a Constantinoble, de París a Sant Petersburg, de Viena a València i Barcelona... D'aquesta manera va conèixer els mòbils i els secrets de la societat, les seues ambicions i els seus vicis. Així, entre reis i cantants, cavallers doctes i prostitutes l'obra ens introdueix en un univers que pocs autors de memòries descriuen amb tanta sagacitat. Entre altres, podem remarcar el caràcter cosmopolita que el caracteritza i les seues relacions amb personatges com Caterina II, Frederic de Prússia (que li ofereix un lloc a l'administració que Casanova no accepta), Voltaire, Rousseau, Benet XIV o Clement XIV.

Roberto Gervaso, un dels principals especialistes en Casanova, quan comenta l'obra apunta que els temes tractats «són incomputables: amor, economia, política, diplomàcia, filosofia, literatura. No hi ha

branca del saber en la qual no intervinga la seua ploma. Parla de tot i tot ho jutja: condemna, absol, discuteix amb la passió i la vivacitat d'un Voltaire». La seua fama internacional comença amb l'espectacular fugida que Casanova fa de la presó estatal dels Ploms de Venècia, i augmenta per la vida viatgera i aventurera que el condueix a conèixer, com ja hem comentat, moltes de les personalitats més rellevants i influents del seu temps.

Casanova no s'idealitza en l'autobiografia i fins i tot arriba en ocasions a acusar-se sense pal·liatius. És un home vital, ple de recursos, de gran enginy i d'un instint gairebé infal·lible, que sap en tot moment el que li convé i no li convé fer, sense contradir, no obstant això, els seus capricis i inclinacions, per perillosos que siguin.

Aquesta voluminosa obra, la primera redacció de la qual va ser en francès, la va escriure entre 1791-1798, encara que no es va publicar fins l'any 1822. És un cant a la llibertat personal, als drets de la sensibilitat i de la intuïció, així com un trencament amb les convencions i els prejudicis morals i ideològics en general de la societat culta del seu segle, la qual reproduïx amb fidelitat.

El viatge pels Països Catalans es va produir l'any 1768. Va ser tot aquest any un període ple d'aventures i de desgràcies que ompli l'espai cronològic de la narració. Recordem que durant el temps que va ser empresonat a Barcelona va escriure la seua famosa *Confutazione della Storia del Governo Veneto d'Amelot de la Houssaie*.

Pel que fa als aspectes estilístics, el de Casanova és un estil viu i brillant, i és tan bon narrador que el crític literari Paul Lacroix, gran coneixedor de la literatura romàntica, va suposar que les *Mémoires* eren una hàbil falsificació escrita per Stendhal.

La inclinació a contar la seua vida era tan forta en el tarannà de Casanova que abans d'haver començat a redactar les memòries ja havia publicat dues obres autobiogràfiques. La primera duia el títol *Il duello ovvero Saggio della vita di G. C. Veneziano*. És la història del seu duel amb Braniski, afer que li va portar molts maldecaps, que nosaltres hem traduït i publicat sota el títol d'*El duel* a Edicions Proa l'any 1993. La segona és la *Histoire de ma fuite des prisons de la République de Venise qu'on appelle les Plombs*. És molt probable que l'èxit que van obtenir totes dues obres fos un estímul important per a la redacció de l'*Histoire de ma vie*. Encara que el cavaller de Seingalt comente: «Escric amb l'esperança que la meua història no veja mai la llum; em jacte que en la meua darrera malaltia, tot conscient, faré cremar davant meu tots els quaderns. Si no s'esdevé així, el lector em sabrà perdonar quan sàpiga que el fet d'escriure les meues memòries va ser l'únic remei que he pogut utilitzar per no tornar-me boig o morir de tristesa a causa de l'amargor que els desvergonyits que es trobaven al palau del comte de Waldstein a Dux m'han fet patir. Escrivint deu o dotze hores diàries, he entrebancat la negra tristesa de matar-me o tornar-me un foll». Des del nostre punt de vista, hem de donar gràcies a la providència que no

complís la seua amenaça i ens haja deixat un dels documents literaris i vitals més importants del segle XVIII.

Hem fet aquesta traducció a partir de l'edició d'*Histoire de ma vie*, el manuscrit original de Casanova publicat per Borckhaus-Plon en 1960 (repre-sa a l'edició de R. Laffont, 1993) i tenint tothora a la vista l'edició italiana, *Storia della mia vita*, publicada per Mondadori el 1989.

J. BALLESTER i E. SALOM

ISBN 84-370-6108-3

9 788437 061085

BREVIARIS

4

PUV

PUBLICACIONS

VNIVERSITAT
D VALÈNCIA